

Sygn. akt. IV Ka 184/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2019r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Stanisław Jabłoński

Protokolant Jowita Sierańska

przy udziale Marka Janczyńskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2019r.

sprawy **B. G. (G.)**

syna L. i T. z domu S.

urodzonego (...) we W.

oskarżonego o czyn z art. 242 § 3 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu

z dnia 27 listopada 2018 r. sygn. akt XII K 226/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu) na rzecz adw. B. M. kwotę 516,60 złotych (pięciuset szesnastu i ⁶⁰ / 100 , w tym VAT), tytułem nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XII Wydział K. wyrokiem z dnia 27 listopada 2019 r. uznał oskarżonego B. G. za winnego tego, że w dniu 19 sierpnia 2012 r. we W. korzystając z przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 11 maja 2012 r. sygn. akt V Kow 461/12/PR bez usprawiedliwionej przyczyny nie powrócił do Zakładu Karnego (...) we W. celem dalszego odbywania kary tj. czynu z art. 242 § 3 kk i na podstawie tegoż przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. M. kwotę 841,32 zł (w tym podatek VAT) tytułem kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i opłaty sądowej zaliczając je na poczet Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze wywiódł obrońca oskarżonego, zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonej kary wobec oskarżonego B. G., tj. kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 miesiąca

w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz w relacji do celów zapobiegawczych i wychowawczych, a także prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania.

Obrońca podnosząc ten zarzut wniósł o zmianę orzeczenia Sądu I instancji poprzez wymierzenie oskarżonemu B. G. kary grzywny w wysokości 10 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka, o zwolnienie oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego i obciążenie powstałymi wydatkami Skarbu Państwa - w wypadku nieuwzględnienia środka odwoławczego a nadto o przyznanie kosztów pomocy prawnej, świadczonej przez obrońcę z urzędu w toku postępowania apelacyjnego, wg norm przepisanych, ponieważ nie zostały one uiszczone zarówno w całości, jak i w części.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna.

Odnosząc się do treści zarzutu obrońcy oskarżonego należy na wstępie podnieść, że ustalenia Sądu Rejonowego dotyczące sprawstwa i winy oskarżonego nie nasuwają zastrzeżeń. Słusznie Sąd I Instancji, na podstawie danych zawartych w aktach sprawy, przyjął, że oskarżony korzystał z kolejnej 3 miesięcznej przerwy w odbywaniu kary na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 11 maja 2012 r. (sygn.akt V Kow 461/12). Do Zakładu Karnego B. G. miał powrócić 16 sierpnia 2012 r., o czym oskarżony został poinformowany i pouczone o skutkach nie zgłoszenia się w Zakładzie Karnym w tym terminie lecz tego nie uczynił. Tym samym sam fakt popełnienia występku przez oskarżonego jest bezsporny, co zresztą potwierdza w złożonym środku odwoławczym obrońca oskarżonego.

Odnosząc się natomiast do postawionego przez obrońcę zarzutu należy stwierdzić, że z pisemnych motywów orzeczenia wynika jakimi to przesłankami kierował się Sąd I Instancji wymierzając karę oskarżonemu. Wbrew temu co zarzuca obrońca Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zawarł jedynie stwierdzenie dotyczące przyjętej przez oskarżonego postawy w toku postępowania polegającej na odmowie złożenia wyjaśnień, w żaden sposób nie poczytując odmowy złożenia wyjaśnień przez oskarżonego jako okoliczności negatywnej rzutującej na wymiar orzeczonej kary.

Nie można też podzielić argumentacji skarżącej dotyczącej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, gdyż czyn polegający na niepowrocie do Zakładu Karnego po udzielonej kolejnej przerwie został popełniony przed umorzeniem postępowania w sprawie, w której Sąd Okręgowy udzielał przerw oskarżonemu w odbywaniu kary i czyn z art. 242 § 3 kk w żaden sposób nie był powiązany z faktem odbywania kary w innej sprawie. Innymi słowy umorzenie postępowania wykonawczego dotyczącego odbywania kary za inny czyn / w innej sprawie / nie skutkuje w żaden sposób na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu w niniejszej sprawie. Biorąc zatem pod uwagę ustawowe zagrożenie karą za czyn z art. 242 § 3 kk oraz wymiar orzeczonej kary to nie sposób mówić, aby wymierzona kara nosiła cechy rażącej surowości a tylko ta okoliczność mogła skutkować zmianą zaskarżonego wyroku i uwzględnieniem apelacji obrońcy.

Akceptując zatem w pełni stanowisko Sądu Rejonowego dotyczące przesłanek rzutujących na wymiar kary Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, zasądzając od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu) na rzecz adw. B. M. kwotę 516,60 złotych (pięciuset szesnastu i 60/100, w tym VAT), tytułem nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Stanisław Jabłoński